

Δημόσιο σχολείο: αντίδραση εδώ και τώρα στην αποδόμηση!

του **Νεκτάριου Δαπέργολα**, Διδάκτορος Ιστορίας

Βρισκόμαστε εδώ και δεκαετίες ως λαός στο μέσο μιας πραγματικά πρωτόγνωρης περιπέτειας. Μιας περιπέτειας που πλέον κορυφώνεται δραματικά και που ανθρωπίνως (αν δεν υπάρξει δηλαδή άνωθεν επέμβαση) όλα δείχνουν πως οδηγεί μαθηματικά στο οριστικό μας ιστορικό Τέλος.

Κάποια της επεισόδια, όπως η προδοσία της Μακεδονίας, το εν εξελίξει ξεπούλημα της Θράκης και της Ηπείρου, ο λαθροεμποικισμός της χώρας, είναι φυσικά πιο ορατά. Υπάρχουν όμως και τα άλλα, που ίσως δεν δείχνουν τόσο ακραία, που λειτουργούν σε χρονική μακροκλίμακα, αλλά που μάλλον είναι και τα σημαντικότερα.

Πράγματα που διέλυσαν αργά και υπόγεια την πάλαι ποτέ αγιοτόκο πατρίδα μας, που εκμαύλισαν και διέφθειραν τον λαό της, που επέφεραν τον αφελληνισμό και τον αποχριστιανισμό, που κλιμάκωσαν την αθεΐα και την ασέβεια, την αρρωστημένη σαρκολατρεία, την εξοικείωση με κάθε είδος ανωμαλίας και που οδήγησαν στην αποστασία αλλά και (το ακόμη χειρότερο) στην εμμονική αμετανοησία.

Καταλυτικός σε όλες αυτές τις εξελίξεις ο ρόλος που παίζει εδώ και σαράντα τουλάχιστον χρόνια η δημόσια εκπαίδευση και γι' αυτό, όσο κι αν τώρα η προσοχή μας μοιραία επικεντρώνεται περισσότερο στα άλλα, στα πιο κραυγαλέα και επίκαιρα προβλήματα της εποχής, είναι ανεπίτρεπτο να ξεχνούμε έστω και για μια στιγμή κι αυτό το μείζονος σημασίας θέμα.

Βρισκόμαστε άλλωστε λίγες μέρες πριν από την έναρξη μιας ακόμη σχολικής χρονιάς και η

κατάσταση στο δημόσιο σχολείο προοιωνίζεται και φέτος κάτι πολύ χειρότερο από ζοφερή.

Γνωστή φυσικά η ακραία δοκιμασία που περνά η ελληνική εκπαίδευση στα χέρια ενός ακραία και πλεγματικά μισελληνικού κι αντίχριστου κράτους σε όλη σχεδόν τη διάρκεια της λεγόμενης Μεταπολίτευσης.

Μια εκπαίδευση που, μετά από αλλεπάλληλες χειρουργικές επεμβάσεις με το ψευτοπροοδευτικό νυστέρι του εθνομηδενισμού και της χριστοφοβίας, έχει πλέον προ πολλού καταντήσει χυδαίο νεοταξίτικο εκμαυλιστήριο και εργοστάσιο παραγωγής παραζαλισμένων κι απονευρωμένων ανθρώπινων κοπαδιών, θυμίζοντας όλο και περισσότερο εκπαιδευτήριο μελλοντικής δυστοπικής κοινωνίας οργουελικού τύπου.

Ο άθλιος αυτός χαρακτήρας του δημόσιου σχολείου αντικατοπτρίζεται και στα (αντι)παιδαγωγικά προγράμματα και στα αξιοθρήνητα σχολικά εγχειρίδια, τα οποία ειδικά στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση, που είναι και η πλέον βασική και νευραλγικής σημασίας για την αγωγή του παιδιού και τη συγκρότηση της προσωπικότητάς του, αποτελούν πρωτοφανή όργανα λοβοτομής κι εξηλιθίωσης.

Και αυτό το συμπέρασμα μάλιστα δεν έχει να κάνει μόνο με τα κατεξοχήν ταλαιπωρημένα, για προφανείς νεοταξικούς λόγους, μαθήματα των Θρησκευτικών, της Ελληνικής Γλώσσας και της Ιστορίας, αλλά και με όλα σχεδόν τα υπόλοιπα. Γιατί βεβαίως έχει πλέον αναδειχθεί αρκετά το πρόβλημα με τα νεοεποχίτικα και συγκρητιστικά Θρησκευτικά, πολλά πράγματα έχουν γραφτεί και ειπωθεί εδώ και χρόνια για όλη τη χυδαία γελοιότητα με τις συνταγές μαγειρικής, τα γραμματόσημα και τα λοιπά ηλίθια κειμενάκια που εξοβέλισαν κάθε υποψία σοβαρής λογοτεχνίας στο γλωσσικό μάθημα, πολλά ειπώθηκαν και για την ιστορική αποδόμηση με αφορμή κυρίως το γνωστό κουρελούργημα της Ρεπούση.

Και πάλι φυσικά, όσα γράφτηκαν, μόνο ως ενδεικτικά μπορούν τελικά να θεωρηθούν, γιατί η συνολική πραγματικότητα είναι απερίγραπτα πιο ζοφερή. Έστω κι έτσι πάντως, έχουν γνωστοποιηθεί πολλές πληροφορίες και έχουν θορυβηθεί αρκετοί γονείς. Πόσοι όμως γνωρίζουν πόσο προβληματικά είναι τα σχολικά εγχειρίδια ως προς τη διδασκαλία και των Μαθηματικών (άλλου κομβικού μαθήματος για τη συγκρότηση του ανθρώπινου εγκεφάλου), αλλά και των άλλων μαθημάτων;

Πόσοι μπορούν πραγματικά να αντιληφθούν το μέγεθος της ζημιάς που υφίστανται τα παιδιά μας στο σχολείο όχι μόνο από πνευματικής πλευράς (λόγω όσων συστηματικά στερούνται ως προς τη πατριδογνωσία, την εμπέδωση προτύπων και αξιών κλπ), αλλά και από καθαρά διανοητικής και συναισθηματικής;

Πόσοι μπορούν να συνειδητοποιήσουν ότι ετούτο το πράγμα που κατά ακραίο ευφημισμό αποκαλείται ελληνική δημόσια εκπαίδευση (αυτή η τραγική δηλαδή διαδικασία που αρχίζει και αφορά, επαναλαμβάνω, πρωτίστως στο Δημοτικό, φυσικά όμως συνεχίζεται και ολοκληρώνεται μετά, σε Γυμνάσιο και Λύκειο) δεν είναι πραγματική εκπαίδευση ούτε στο απειροελάχιστο, αλλά ένα εργαλείο του παγκοσμιοποιημένου μοντέλου ζωής, που θέλει απλώς εξειδικευμένους – και αναλώσιμους – εργάτες της αγοράς εργασίας, με βασικές δεξιότητες (και όχι γνώσεις ουσιαστικές), στερημένους από κάθε πραγματική ικανότητα κριτικής σκέψης και πρωτοβουλίας, ικανούς μόνο να βιώνουν θλιβερές ψευδαισθήσεις «προόδου» και «ελευθερίας», να καταναλώνουν και να υπακούουν σε φανερά και κρυμμένα αφεντικά;

Μιλάμε πρωτίστως για μαζικά εργαστήρια αφελληνισμού και αποχριστιανισμού, η αλήθεια όμως είναι πως πρόκειται και για εργοστάσια παραγωγής ελλιπούς ικανότητας σκέψης, λειψών προσωπικοτήτων, ελλειμματικής δημιουργικότητας, διανοητικής αποσυγκρότησης και συναισθηματικού ακρωτηριασμού.

Πόσοι γονείς (όχι μόνο ορθόδοξοι χριστιανοί, αλλά και πνευματικά αδιάφοροι ή ακόμη και άθεοι)

θα ήθελαν στ' αλήθεια κάτι τέτοιο για τα παιδιά τους;

Πέρα όμως από τα σχολικά βιβλία και τα αναλυτικά εκπαιδευτικά προγράμματα, το πρόβλημα του δημόσιου σχολείου αντικατοπτρίζεται και στο εν πολλοίς τραγικό επίπεδο των εκπαιδευτικών, που υπολείπονται δραματικά όχι φυσικά σε πτυχία κι άλλα τυπικά προσόντα, αλλά σε πραγματικό επίπεδο παιδείας και πνευματικής συγκρότησης.

Σε ένα χώρο που πραγματικά βρίσκεται από αθεΐα, εθνομηδενισμό, αδιαφορία, ανεπάρκεια, αγραμματοσύνη, πομπώδη «παιδαγωγική» βλακεία, ψευδοεπιστημονική οίηση, χαοτική θολοκουλτούρα και εκτεταμένο διαποτισμό από τα τοξικά λύματα όλης της νεοταξίτικης ατζέντας, οι άξιοι δάσκαλοι που κάνουν σωστά τη δουλειά τους (αλλά είναι και πραγματικοί παιδαγωγοί που διδάσκουν ήθος και αξίες), είναι ελάχιστοι και ασκούν το λειτούργημά τους υπό αντίξοες συνθήκες.

Τραγικό όμως είναι φυσικά και το επίπεδο των νεοελλήνων γονιών, οι οποίοι όχι μόνο έμμεσα (φορτώνοντας στην ανατροφή των παιδιών τους όλη την παθογένεια μιας οικογένειας και μιας ευρύτερης κοινωνίας που παραπατά ξαλισμένη ανάμεσα στον μηδενισμό, την υστερία και την ανοησία) αλλά και άμεσα (κουβαλώντας και οι ίδιοι όλα τα παραπάνω μέσα στη σχολική πραγματικότητα) συντελούν και αυτοί αποφασιστικά στην βαθιά παιδευτική παρακμή στην οποία βουλιάζουμε.

Έτσι, με ένα σχολείο που θεσμικά τυγχάνει εδώ και μισό αιώνα ανυπεράσπιστο αντικείμενο νεοταξικών μεταλλάξεων από αντίχριστες και αφελληνισμένες κυβερνήσεις, που έχει δασκάλους ως επί το πλείστον ακατάλληλους, αλλά και μαθητές (αυτοί έχουν φυσικά και τη μικρότερη ευθύνη) που έρχονται εκεί διαποτισμένοι απ' όλη την ανοησία γονέων επίσης συνήθως ακατάλληλων, είναι να απορεί πολύ κάποιος για την καθίζηση που ζούμε ως λαός εδώ και μερικές δεκαετίες;

Σε προ μηνών άρθρο πάλι για την εκπαίδευση, είχαμε αναφερθεί (και με δεδομένο ότι η κρατική αθλιότητα όχι μόνο δεν θα υποχωρήσει, αλλά και θα ενταθεί περαιτέρω κατά τη νέα σχολική χρονιά) στην ιδιαίτερη σημασία που έχουν για την Παιδεία μας κυρίως αυτοί οι δύο παράγοντες: οι δάσκαλοι και οι γονείς. Θα επιμείνουμε και πάλι σε αυτό.

Και φυσικά αναφερόμαστε στους σοβαρούς, ευσυνείδητους και ευσεβείς δασκάλους και γονείς. Οι μεν δάσκαλοι οφείλουν να συνεχίσουν το δύσκολο έργο τους και όσο μάλιστα οι ήδη αντίξοες συνθήκες θα επιδεινώνονται, να παλέψουν με ακόμη μεγαλύτερη αποφασιστικότητα και αυταπάρνηση.

Επαναλαμβάνουμε μάλιστα ότι αυτό μπορούν να το πράξουν κινούμενοι στις παρυφές της νομιμότητας (δεν χρειάζονται δηλαδή καν συνήθως ρήξεις και μετωπικές συγκρούσεις) και επιλέγοντας νομότυπους, αλλά «έξυπνους» τρόπους (πραγματικά υπάρχουν τέτοιοι) για να περάσουν αυτά που θέλουν μέσα στην τάξη, κόντρα στο αντίχριστο και εκμαυλιστικό ρεύμα των Καιρών.

Οι δε γονείς οφείλουν να πάψουν να αρκούνται σε ρόλους παθητικού θεατή ή το πολύ ευκαιριακού εκφραστή χλιαρών παραπόνων. Ας παραδειγματιστούν στο κάτω-κάτω (ως προς αυτό) από τους άλλους, τους δήθεν «προοδευτικούς» γονείς, που είναι πάντοτε ετοιμοπόλεμοι για παρεμβάσεις, καταγγελίες και κάθε άλλου είδους επιθέσεις, όταν «τολμά» κάποιος δάσκαλος να μιλήσει μέσα στην τάξη για τα αυτονόητα, αντιδρώντας στο ρεύμα της αθεΐας και της νεοταξικής αποχαύνωσης.

Ο ρόλος όμως των Ελλήνων και ορθοδόξων γονέων, ειδικά στους σημερινούς ζοφερούς καιρούς, μπορεί να αποβεί τεράστιας σημασίας. Αρκεί βέβαια να αποκτήσουν επίγνωση της δύναμης που έχουν στα χέρια τους, να καταλάβουν ότι η ελληνική νομοθεσία (όσο κι αν την έχουν μαγαρίσει κι

αλλοιώσει οι αντίχριστοι κυβερνώντες) ακόμη τους προστατεύει σε πολλά πράγματα και να μάθουν να δρουν πιο οργανωμένα και αποφασιστικά, συνειδητοποιώντας όμως επίσης και το ότι δεν είναι εποχή χλιαρών διαμαρτυριών πια αυτή που βρισκόμαστε, αλλά έντονης αντίδρασης και ανένδοτης απαίτησης.

Η στάση τους μπορεί να αποβεί πραγματικά καθοριστική, γιατί και τους καλούς δασκάλους θα ενισχύσει ηθικά και μέρος των άλλων μπορεί να συγκρατήσει σ' ένα βαθμό μέσω του ελέγχου και της πίεσης, αλλά επίσης μπορεί να ενθαρρύνει εν τέλει και κάποιους ακόμη γενικά καλοπροαίρετους, αλλά αδρανείς λόγω φόβου (γιατί υπάρχει φυσικά και αυτή η κατηγορία εκπαιδευτικών).

Όπως κι αν έχει, το απολύτως βέβαιο είναι πως ζούμε σε καιρούς κατοχικούς. Και απέναντι σε δυνάμεις κατοχής, ορατές και αόρατες, που απεργάζονται τόσο χυδαία και ξεδιάντροπα την εξόντωση της πατρίδας (σε όλα ανεξαιρέτως τα μέτωπα), η απάντηση δεν μπορεί παρά να είναι μία και μόνη: «ανένδοτο αντάρτικο».

Και η φράση αυτή δύναται να συμπεριλαμβάνει αρκετά πράγματα και στον χώρο της εκπαίδευσης. Μέχρι να έρθει η ευλογημένη ώρα που όλο αυτό το πανάθλιο πολιτικό σκηνικό της συνολικής ανακυκλούμενης προδοτικής αλητείας θα εκριζωθεί και θα δούμε στον τόπο μας πραγματικές κυβερνήσεις ελληνικών συμφερόντων (οπότε μαζί με τα άλλα μείζονα θέματα, θα δοθεί ολοκληρωμένη και δραστική λύση και στο θέμα της Παιδείας), οφείλουμε να το παλέψουμε με άλλους, συνήθως πλάγιους, ενίοτε και υπόγειους τρόπους.

Ας προσπαθήσουμε λοιπόν να αδρανοποιήσουμε στην πράξη (όσο δύναται έκαστος) και να απαξιώσουμε τη δικτατορία των αποδομητών της παιδείας στην πατρίδα μας. Ας θυμηθούμε επιτέλους τον πραγματικό ρόλο μας ως παιδαγωγοί, αλλά και ως γονείς.

Το Κρυφό Σχολειό, που σε πείσμα των ανιστόρητων αρνητών του υπήρξε και έπαιξε τεράστιο ρόλο στη διάσωση του Ελληνισμού σε καιρούς χαλεπούς, ας γίνει και πάλι για όλους μας πηγή έμπνευσης και εφελτήριο αντίδρασης και αντιστασιακής δημιουργίας...

10.09.2018

Πηγή: www.antibaro.gr/